

skulde kunne blive til Lov endnu i indeværende Samling. At det just er saa paatrængende, at dette Hensyn burde være saa overvejende, kan jeg rigtignok ikke indse, men vist er det jo altsaa, at naar Udvalget har stillet sig saaledes, og naar vi Medlemmer af Tinget, der ikke have siddet i Udvalget, kun saa et Par Dage, efter at vi ere blevne bekendte med, hvoreledes Udvalget stiller sig, til at overveje og formulere Vædringsforslag, har det næsten været umuligt for os. Naar man tilmed ser Udvalgets Stilling og derfra kan slutte, at de Vædringsforslag, der maatte blive stillede af enkelte Medlemmer, ikke have nogen Udbygning til at gaa igennem, har der sandelig ikke været megen Opfordring for os til at lægge noget Arbejde ind i denne Sag. Vi maa da overlade dels til de Herrer, der i sin Tid havde siddet i den Kommission, der har uarbejdet dette Lovforslag, og naturligvis til Justitsministeren, dels til de Herrer i Udvalget, at bære Ansvar for, at der ikke er saadanne forkerte Bestemmelser i denne Lov, at man bagefter skulde kunne bebrejde Rigsdagen at den har ladet dem passere. Jeg tror, at vi menige Medlemmer, som ikke have været med til dette Arbejde have Lov til at fralægge os Ansvar for i saa Henseende. Efter at have sagt dette for, om jeg saa maa sige, at lette min Samvittighed, skal jeg gøre nogle ganske korte Bemærkninger med Hensyn til de Vædringsforslag, der foreligge for det høje Ting.

De første Vædringsforslag til § 26, der ere stillede af min ærede Sidemand (Knudsen), vil jeg ikke kunne stemme for, fordi jeg tror, at det vil blive næsten værre end det, der staar i Lovudkastet, som jeg i og for sig ikke er ganske vel fornøjet med. Hvis man nemlig sætter Ordet „Bemanding“ ind i sidste Stykke af § 26, saaledes som det ærede Medlem foreslaar, og det saa blev overladt til fgl. Anordning at laa disse Ting fast, vilde Rigsdagen med Hensyn til saa vigtige Spørgsmaal som de Regler, der bør gælde for Bemanding, have givet hele Magten fra sig til Administrationen. Jeg ved meget vel, at min ærede Sidemand foreslaar, at det hele skal ordnes ved Lov, men den Maade, som han har foreslaaet det paa, at det først skulde ordnes ved fgl. Anordning, og at der derefter skulde ved-

tages Lovbestemmelser, synes jeg ganske vist ikke er rigtig. Desuden maa det jo erindres, at der utvivlsomt er mange Bestemmelser vedrørende Skibes Udrustning, Forsyning og maaske ogsaa Løstning og Bemanding, som mest passende kunne afgøres administrativt, blandt andet fordi de rammes af den Betragtning, der er gjort gældende i Lovudkastets Bemærkninger, at de jo ere variable; de staa maaske ikke for lang Tid, der maa gøres jævnligte Forandringer deri, og det lader sig bedre gøre administrativt end ad Lovgivningens Vej. Derimod er der jo utvivlsomt mange Bestemmelser vedrørende navnlig Skibes Løstning. Spørgsmaalet om, naar et Skib maa siges at være overløstet, ligeledes Spørgsmaalet om, hvad der maa siges at være mangelfuld Bemanding, hvis Fastsettelse jeg synes, det vilde være ganske urigtigt, at Rigsdagen uden videre gav fra sig, saaledes at der her ved dette Lovudkast blev bestemt, at det var noget, der for Fremtiden skulde være Genstand for administrativ Afgørelse. Jeg skal tillade mig at henstille navnlig til det ærede Udvalgs Flertal, om det ogsaa er fuldstændig dristigt ved at erklære, at alle disse Spørgsmaal navnlig om Overløstning, Underbemanding af Skibe og lignende er noget, der for Fremtiden bør være administrativ Afgørelse underkastet, saaledes, at Rigsdagen paa en Maade skal frasige sig enhver Behandling dermed. Hvis de Herrer ikke ere stemte derfor, synes jeg, det vilde være meget passende — det kan jo ske til 3dje Behandling, hvis Udvalget er stemt derfor — at der i 3dje Stykke af § 26, hvor der jo siges, at disse Forrifter og Regler skulle gives af Kongen, blev indføjet: „skulle gives af Kongen, indtil der desangaaende maatte blive vedtaget en Lov.“ Man har da forbeholdt Rigsdagen dens Medvirken, og ellers vilde man i Fremtiden kunne rammes af den Indsigelse, at det har Rigsdagen en Gang for alle erklæret, at den ikke har noget med at gøre, og at det er administrativ Afgørelse underkastet. Derved vilde ogsaa den ærede Forslagsstiller i Virkeligheden have opnaaet det, som han tilsigter. — Jeg er ikke ganske sikker paa, at Vædringsforslaget af Udvalget til § 44 er tilstrækkeligt, og jeg kan hverken se Logikken i eller Berettigelsen af de Bemærkninger,